

Telaşla Yazıyorum Sevgili Nilgün

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 09 Mayıs 2019

“Çerçeveleli yalnızlıklarımızdan oluşan, kapıları acılardan, örülmüş, toz, taş, geçmiş ve şimdi’yi saklayan güzellik!

Arınalım, arınalım artık yozlulardan, şu densiz yeryüzünün kalık çirkefinden.

Sevgi yazısıyla!” (Nilgün Marmara)

Örtülü ödenek gibi yazgının alıntısına esir düştüğüm bir yazının da ilk cümlelerinden silik ruhumun haşmetli üzuncüne yenik düşen kaleminden alamazken başımı.

Öğütüldüğüm mizansende, sevgili Nilgün ve sevgili, demekten de asla hicap etmediğim sanırım sevgiyi insanların her birine yakıştırsam da en haşmetli öğretiyi sadece severek dillendirdiğim...

Telaşla y/aşıyorum sanırım zamanı öldürmekte yok üstüme belki de kendime kıydığının da resmi her övünç yüklü sanrıda ben sancılı doğumların ebesi iken belki de körebe oynamayı özlediğim hatta asla da oynamadığım...

Bir uçurtmanın ipiyim, sevgili Nilgün ve bulutlara değerken başım aşkın alası bir çökertmeyi sadece sevenlere yakıştırırken.

Ütopyanın da ta kendisiyim ve çehremde haşmetli ölü güllerden yaptığım bir çelenk ile dolaşıyorum ruhuma okuduğum duaları geri gönderirken melekler ne de olsa daha çok zamanın var, diyorlar. İyi de niye ya da ne için?

Öğretilerin köküne kibrit suyu döktüm ve ölümümün şerefine ağıtlar da yakmayacağım; olsa olsa şen bir ölü olurum doğurgan ruhun da tebaası iken şu sefil cümleler...

Telaşla yazıyorum da.

Azman kalemin lenduhası bir özlemle kendimde arıyorum gözlerimi ve elemin retinasında çitkırıldım gölgeler oynuyor.

Seni henüz tam anlamıyla tanıyıp çözemedim ama zamanın çok en azından detaylarda boğulup detaylarda mutlu olmak adına geceyi gün bilip; günü de geceye devirip...

Kuşatılmışlığım.

Yitirilmişliğim de.

Kendim olmak adına kendimle yüzleştiğim ama her halükarda kendimi doya doya sevmeye yeltenemediğim sanırım diğer'lerinin sarnıcında ben sadece bit yeniği arıyorum her yanışımda hatta doğrularımın bile yanlış addedildiği ve örtülü ödenek misali illa ki rakamlarla da kesiyor yolum.

Ekşi bir tadı var geçmişin ve acıya dönük yüzü ile an'ın gelecekte filan da umutlu değilken kötümserliğime çelme takıp, sevme dürtüsüyle işin içinden çıkmaya çalışıyorum.

Her oluşumda bir yaptırma gücü var.

Her yaptırımda illa ki yozlaşma.

Ve dürtülerin sorumlusu iken nefsimiz biz nefes alıp vermekle meşgul ve ben, ne ile iştiğal olduğumun bilincine varamayan insanların da sorularında arındırdığım bir cevap şıkkı gibi lakin hiç de şık duran şıklar değil her biri.

Olumsuzluğun bir ışıltıyı sonlandırdığı.

Karanlığın aydınlığı yuttuğu.

Ve bu sayede içine düştüğüm düş çukurunda düşsel yetilerimin ayarını bozan gerçeklerden de alırken intikamımı en azında yola düşüp yoldan çıkmamayı arz ederken.

Yenilgilere de doyamıyorum, sevgili Nilgün ve soru bombardımanına tutulan zihnim ile bulamaç haline getiriyorum duyguları ve bir şekilde arındığıma kani sadece yelteniyorum.

Şairin de dediği gibi:

“Yolculuk sürüyor. Geldiğimiz yerde, anlamın yitirilenlerle oluştuğun söylüyor bir Medusa. Yitirmek.”

Tanımsızlığın hicvinde ait olmak belki de yine tüm yitip gidene nazire edip bir bardak suda kopan uğultu ile dalgaları da yatıştırılmamak hele ki bardak kırılmışsa bu sefer can kırıklarına dayanıklı olmaya yeltenmek...

“Sonra sözcüklerin kumda bıraktığı izlerin içine yerleştim.” (Nilgün Marmara)

Yerleşke.

Aidiyet duygusu.

Öznelliğin yitiminde genel bir sunum belki de.

Ait olmayı şiar edinmişken bir ömür ait olmadığım bir dünyanın kırık kulpu olmaktan bile aciz bir yetim sancı ile içre dönük hüznün patavatsızlığı ile göğü de boyamaktan geri durmadığım...

Sen bir kez ait olmaya çalışıp...

Varlığın her zerresinde hürriyetini şerh düşmüşken.

Ve parçalanın atomların şuuruna intikal eden bir yenilgi ile de çekip gitmişken...

Ve yol seni nereye götürüyorsa üstelik hâkimiyetin de bende olmadığı.

Şimdi kavruk bir düşün kıvılcımlarına yenik düşen bir mersiye ile bir bir sonlandırma isteğine dayanılmaz bir istek duyarken yazarak geçıştirdiğim ömür...